

Асѣнчо и животнитѣ.

Асѣнчо бѣше много добро момченце, но имаше единъ лошъ навикъ: той обичаше да мѣчи животнитѣ.

— Не мѣчи котката, Асѣнчо, — ще те удраци, викаше майка му, но той не слушаше.

Той дърпаше шарената Муца за опашката, за мустакитѣ и се прѣвиваше отъ смѣхъ, когато тя жално мяукаше или го плашеше съ нейното фу! фу!

— Не дразни кучето, Асѣнчо, — да не те ухапи, казваше другъ пѣтъ майка му, но той пакъ не слушаше.

И той жестоко дърпаше малкия рунтавъ Тотко за ушитѣ, стискаше го за муцунката, докато го разсърдѣше и започнѣше сърдито да лае.

Така Асѣнчо не слушаше майка си и продължаваше да измѣчва Муца и Тотка. Той дори смрази тия двѣ животни, хвърляйки ги едно върху друго. И Муца, която често пѣти лежеше при Тотка, мъркайки, сега не искаше вече да го види. Минавайки край него, тя си показваше ноктитѣ, поглеждайки го свирѣпо съ зеленитѣ си очи. А и Тотко, макаръ по-добродушенъ, не търпѣше Муцинитѣ закани и ѣ показваше жбитѣ си. Пѣкъ Асѣнчо се смѣеше до капване.

Но единъ день котката и кучето, много измѣчени отъ Асѣнчо, разбраха, че тѣхниятъ общъ врагъ е той. Тѣ се помириха и съюзиха за взаимна отбрана.

— Слушай, Тотке, каза единъ день Муца на кучето: — Асѣнчо мѣчи и тебе и мене. Нека се сдобримъ и заедно да му дадемъ да се разбере.

— Имашъ право, Муцке, отвърна Тотко: — той ни смрази, а сега нека да му отмѣстимъ.